

Sygn. akt: I C 1345/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Janusz Supiński
Protokolant:	Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko S. G.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego S. G. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.022,78 (trzy tysiące dwadzieścia dwa 78/100) złotych z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.400,68 zł od dnia 29.03.2017 r. do dnia 28.11.2017 r., przy czym zasądzoną kwotę rozkłada pozwanemu na miesięczne raty w kwocie 100,00 zł każda, płatne do 15 każdego miesiąca, poczynając od stycznia 2018 r.

II. Odstępuje od obciążania pozwanego kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1345/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego S. G. kwoty 3.022,78 zł wraz z odsetkami od kwoty 2.400,68 zł i kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umowy o kredyt gotówkowy, zawartej z pozwanym, wskazując, że pozwany nie wywiązał się z warunków w niej określonych. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Nakazem zapłaty z dnia 12.05.2017 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości (k. 4v). Wskutek złożonego przez pozwanego sprzeciwu sprawa została przekazana do rozpoznania w tut. Sądowi.

Pozwany S. G. w ostatecznie sprecyzowanym stanowisku nie kwestionował zadłużenia w powodowym banku ani co do zasady, ani co do wysokości. Podnosił szereg okoliczności dotyczących jego sytuacji osobistej oraz majątkowej warunkujących powstanie zadłużenia. Wskazywał, iż utrzymuje się jedynie z renty w kwocie ok. 900 zł, brakuje mu pieniędzy na życie, w tym na leki, często pożycza pieniądze od sąsiadów. Twierdził, iż jest schorowany i wymaga pomocy żony.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30.09.2015 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (obecnie Bank (...) S.A. z siedzibą w W.) udzielił pozwanemu S. G. pożyczki gotówkowej w kwocie 3.000 zł. Zgodnie z umową prowizja za czynności przygotowawcze wynosiła 150 zł, zaś prowizja za sporządzenie i ewidencjonowanie umowy wynosiła 447,60 zł. Pozwany zobowiązał się do spłacania salda za dany okres rozliczeniowy.

(**dowód** : umowa pożyczki gotówkowej – k. 41-42)

Pozwany nie wywiązał się z zawartej umowy pożyczki w żadnym zakresie.

(**dowód** : okoliczności bezsporne)

W dniu 31.05.2016 r. nastąpiło połączenie Banku (...) S.A. z (...) Bank (...) S.A. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej (...) Bank (...) S.A. na spółkę przejmującą Bank (...) S.A. Spółka przejmująca, zgodnie z treścią art. 494 § 1 k.s.h., wstąpiła z dniem 31.05.2016 r. we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej.

(**dowód** : okoliczności bezsporne)

W dniu 29.03.2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku, z którego wynika płatne i wymagalne zadłużenie w wysokości 3.022,78 zł.

W dniu 24.01.2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia, wynikającego z zawartej umowy o kredyt gotówkowy. Pomimo prób polubownego załatwienia sprawy nie doszło do uregulowania zadłużenia.

(**dowód** : wyciąg z ksiąg banku wraz z historią rachunku- k. 43-44, wezwanie do zapłaty- k. 45)

Pozwany S. G. w okresie od 18.12.2016 r. do 23.12.2016 r. przebywał na Oddziale Neurologicznym Szpitala (...) z rozpoznaniem udaru niedokrwiennego mózgu. Stan pozwanego w czasie pobytu w szpitalu był stabilny, wypisany został w stanie ogólnym dobrym, z utrzymującym się niedowładem połowicznym lewostronnym i tożstronną niedoczulicą.

Orzeczeniem z dnia 10.04.2017 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności orzekł o zaliczeniu pozwanego do stopnia niepełnosprawności-znacznego w okresie od 23.01.2017 r. do 30.04.2018 r.

Pozwany obecnie utrzymuje się z renty w wysokości 900 zł, korzysta z pomocy żony.

(**dowód** : karta informacyjna leczenia szpitalnego- k. 54-55, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności- k. 53)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał bezsporny. O ile początkowo pozwany podnosił szereg okoliczności dotyczących samej zasady odpowiedzialności wobec powodowego banku, o tyle ostatecznie nie kwestionował posiadanego u powoda zadłużenia, ani nawet jego wysokości, domagając się jedynie rozłożenia dochodzonej kwoty na stosowane raty. Owe bezsporności wynikają z zalegających w aktach dokumentów, w szczególności umowy pożyczki gotówkowej, jak i z twierdzeń stron.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W kontekście powyższego Sąd dostrzegł dowody z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, w szczególności: umowę o kredyt gotówkowy, historię rachunku dla konta pozwanego wraz z zestawieniem transakcji. Wiarygodność owych dokumentów nie została skutecznie zakwestionowana przez pozwanego. Pod dokumentem umowy kredytu złożony jest podpis pozwanego, którego autentyczności nie kwestionował. Pozwany nie przeczył nadto, by posiadał konto w powodowym banku. Wskazywał, że brakuje mu środków do życia, co sugeruje, że mógł poszukiwać środków na zaspokajanie owych potrzeb. Nie kwestionował także zalegających w aktach sprawy zestawień transakcji, z których wynika, że bezsprzecznie otrzymał przedmiot umowy i nie regulował zadłużenia w żadnym zakresie. Wysokość dochodzonego pozwem roszczenia wynika z kolei wprost z historii rachunku, prowadzonego dla konta pozwanego (vide: k. 44) oraz wyciągu z ksiąg bankowych (vide: k. 43).

O ile ostatecznie pozwany zgodził się z dochodzonym roszczeniem zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, to jedynie na marginesie wskazać należy w kontekście podnoszonych w toku procesu zarzutów dotyczących braku pamięci co do zawieranej w powodowym banku umowy, że strony nie prowadziły postępowania dowodowego co do tego, by pozwany w chwili zawierania umowy znajdował się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Pozwany sam przyznawał, że brakuje mu pieniędzy na życie i nie przeczył, by ubiegał się o kredyt w powodowym banku. Twierdzenia pozwanego co do przebytego udaru znajdują potwierdzenie w zalegającej w aktach karcie informacyjnej leczenia szpitalnego. Nie wdając się jednak w ocenę, czy przebyty w 2016 roku udar mógł spowodować zanik pamięci w zakresie zawartej w 2015 r. umowy kredytu, czy też nie, wskazać należy, że okoliczność ta nie może zwolnić pozwanego od skutków zawartej z bankiem umowy. Wskazać należy, że ani z karty leczenia szpitalnego, ani z twierdzeń samego pozwanego nie wynika, by przebyty udar spowodował u niego trwałe uszczerbek w zakresie funkcji poznawczych oraz pamięciowych. Powyższe czyni twierdzenia pozwanego podnoszone w toku procesu, całkowicie lakonicznymi i bezzasadnymi, stanowiącymi jedynie zdaniem tut. Sądu próbę uniknięcia odpowiedzialności wynikającej z zawartej z powodowym bankiem umowy.

Powyższe, zdaniem tut. Sądu czyni roszczenie powoda usprawiedliwionym zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, co skutkowało orzeczeniem jak w pkt I sentencji wyroku. O odsetkach ustawowych Sąd orzekł po myśli art. 359 k.c. , zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd rozłożył spłatę należności głównej na miesięczne raty w kwocie 100,00 zł każda, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca poczynając od stycznia 2018 r. Na mocy bowiem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Podstawą zastosowania przywołanego przepisu może być jedynie uznanie sądu, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym decydują okoliczności konkretnej sprawy. W niniejszej sprawie na takie rozstrzygnięcie Sądu wpłynęła sytuacja majątkowa i osobista pozwanego, który jest osobą starszą i utrzymuje się jedynie ze świadczenia rentowego w wysokości ok. 900 zł. Nierealne zatem byłoby jednorazowe spełnienie przez pozwanego świadczenia. Rozkładając spłatę świadczenia na raty Sąd miał także na uwadze, że postawa pozwanego deklarującego zamiar, a także gotowość dobrowolnego ratalnego spełnienia świadczenia na rzecz powoda oraz przeznaczenia na ten cel niewielkich środków zasługuje na pozytywną ocenę i w uznaniu Sądu gwarantuje dokonanie przez pozwanego rzeczywistej spłaty zasądzonej kwoty. Sytuacja pozwanego, zarówno materialna jak i osobista, czynią uregulowanie przedmiotowego zadłużenia realnym w przypadku rozłożenia tegoż świadczenia na raty. Jednocześnie zdaniem Sądu rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty w sposób wskazany w wyroku nie doprowadzi do zbyt długiego okresu spłaty zaległości pozwanego, co z kolei nie naruszy znacząco uzasadnionego interesu wierzyciela. Taki zresztą sposób spłaty został zaaprobowany przez powodowy bank.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd postanowił nie obciążać pozwanego kosztami postępowania. Pozwany jest niewątpliwie w ciężkiej sytuacji majątkowej. Posiada skromne dochody, które pozwalają na pokrycie jedynie

podstawowych potrzeb życiowych. Co prawda sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia – na podstawie art. 102 – z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (tak w postanowieniu SN z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11). Jako dalsze szczególne okoliczności Sąd uznał obecną sytuację zdrowotną pozwanego, w szczególności związaną z przebytych w 2016 r. udarem i przymusem ciągłego dalszego leczenia i rehabilitacji. Na uwadze należało też mieć, wynikające ze stanu zdrowia i wieku pozwanego, nieporadność i konieczność funkcjonowania w oparciu o pomoc osób trzecich, co widoczne było w trakcie rozprawy w dniu 28.11.2017 r. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.